

Парубоцьке

Влизько Олекса Федорович

I

Гей, піду на села у веселім марші,
Щоб за плугом взнати, чи поет і я!
Сонце ти гаряче, братику мій старший,
Мабуть, в тім і буде доленька моя!

Як і кожний, буду! В парубоцькім колі
Вечором зі сміхом вийду на майдан.
(Позабувши місто, де панелі голі,
А на них самотній висиха каштан!)

Паруб'ята виб'ють закаблуки в танку,
Виб'є серце тугу — спадщину гнилу!
Громом реготати буду аж до ранку,
З перуном ходити у шовкову млу!..

Налигаю місяць за срібляні роги
(Все можливо, друзі, серцю юнака!)
І пісні закину зорями під ноги
Для дівчат веселих біля тартака.

Там на полонині, де в кущах омани,
В сутінь біля ставу, а за ставом — млин,
Безтурботно стану цілувать кохану,
І зім'ятий буде пахнути полин.

Та замало буде тихої дороги.
Усміхнеться неня: «Ну і басурман!»
Налигаю місяць за срібляні роги,
Шкереберть на ньому полечу в туман.

По далеких гонах, за далекі межі,
Мовби на казковім чудо-кораблі,—
Заберу в обійми у свої ведмежі
Все, що є ясного на оцій землі!..

Сонце ти гаряче, братику мій старший,
Мабуть, в тім і буде доленька моя,
Щоб іти на села у веселім марші
І за плугом взнати, чи поет і я!

II

Чи не серце там ото упало
У гарячу вечора долонь,
Що й у мене сонячним запалом
Вже не б'ється промінь біля скронь?

Чом сьогодні вдруге на майдані
Я дарма мою кохану жду,
І женуть імлою думи п'яні
У простір, у безвість череду?

Так шалено тягнуть хороводи,
Вибивають землю парубки,
Та ніяк з холодної колоди
Не зніму тремтячої руки...

...Де ж це ти, прийди, моя хороша!
Де ж це ти, прийди, моя ясна!..
...Золота завихрила пороша
І завмерла дзвоном в ясенах...

Б'ється бубон тонко і зухвало,
І дзвенять дзвіночки біля скронь...
...Та чи серце там ото упало
У гарячу вечора долонь?

III

Розлилася зоряна коновка,
І струмлять літавці, як вино,
В кошениці, вистеленій шовком,
За твоїм малесеньким вікном.

В'ється хміль, і серце хмелем бродить:
Жду-пожду. Мо', вийдеш на зорі?
І здається, топлять серце води
Океанів синіх і морів.

І здається, зовсім ні до чого
Опівночі гупої краса...
...Тільки тепло падає під ноги,
Мовби порох місячний, роса...

Очеретом роги намантачив
Журавлиний місяць... Суховій...
...Як давно, либонь, уже не бачив
Я твоїх тривожних чорних вій!

Ти прийшла! І б'ється серце вовком,
І п'янять літавці, як вино,
В кошениці, вистеленій шовком,

В кошениці, вистеленій сном!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vlyzko_oleksa_fedorovych/parubotske